

Uitspraken 2007

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Niet gepubliceerde samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

1 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2007-1

Bijzonder belang kenbaar maken, notitie registeraccountant met goedvinden en medeweten ingebracht in civiele procedure, onpartijdigheid, uitspraak onvoldoende met redenen omkleed

In een civielrechtelijke procedure tussen klagers en DEF heeft laatstgenoemde enkele notities van de betrokken registeraccountant ingebracht. De notities waren opgesteld op verzoek van de advocaat van DEF en behelzen een schadeberekening.

Klagers hebben afzonderlijk dezelfde klacht ingediend inhoudend dat de notities van betrokkene blijk geven van partijdigheid en de schadeberekening niet beschikt over een deugdelijke grondslag.

De Raad van Tucht heeft de beide tuchtzaken afzonderlijk behandeld. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer heeft de raad tweemaal het volgende overwogen. In het maatschappelijk verkeer wordt in de regel grote waarde toegekend aan oordelen die afkomstig zijn van een registeraccountant. Bij derden wekt een rapport van een registeraccountant gemakkelijk meer verwachtingen dan op grond van de verstrekte opdracht en de verrichte werkzaamheden gerechtvaardigd is, zelfs wanneer in dat rapport de daaraan inherente beperkingen zijn aangegeven. Met deze omstandigheid dient een registeraccountant rekening te houden. De registeraccountant dient zich hiervan niet alleen in het algemeen rekenschap te geven bij het opstellen en uitbrengen van een rapport, maar in het bijzonder ook wanneer dit rapport

bestemd is voor gebruik in een civiele procedure. Dan valt immers direct te voorzien dat aan het rapport conclusies en gevolgen verbonden kunnen worden van meer of minder ingrijpende aard. In een dergelijk geval zal de registeraccountant een zeer hoge mate van zorgvuldigheid aan de dag moeten leggen, ook omdat de rechter van hem een objectieve rapportering verwacht. Dat de registeraccountant in het verband van een civiele procedure door één der partijen wordt ingeschakeld, laat zijn plicht onafhankelijk te rapporteren onverlet. Naar het oordeel van de raad heeft betrokkene er onvoldoende blijk van gegeven de hiervoor bedoelde omstandigheden naar behoren te hebben gewogen bij het uitbrengen van zijn notities. Het voorgaande klemmt te meer nu betrokkene aan zijn berekeningen een onjuist uitgangspunt ten grondslag heeft gelegd met belangrijke - bij navolging voor betrokkenes opdrachtgever voordelige - consequenties voor de berekeningen, terwijl dit uitgangspunt op geen enkele wijze wordt gestaafd. Het vorenoverwogene leidt tot de slotsom dat betrokkene bij het opstellen van zijn notities niet de vereiste zorgvuldigheid heeft betracht en geen blijk heeft gegeven van de vereiste mate van onpartijdigheid. De Raad van Tucht verklaart de klacht in beide onderdelen gegrond en legt betrokken hiervoor de maatregel van schriftelijke waarschuwing op.

De betrokken registeraccountant is in beide zaken in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Het beroep wordt door het college gezamenlijk behandeld. Bij de beoordeling herinnert het college allereerst aan zijn rechtspraak inzake het opstellen door een registeraccountant van een rapport, waarvan hij weet dat het bestemd is om door zijn opdrachtgeefster te worden gebruikt in een civielrechtelijk geding.

Het college heeft in zijn uitspraak van 21 maart 2002 (zaak 00/922, LJN AE1013, JT 2002-45) geoordeeld dat een dergelijke rapportage aan hoge eisen van zorgvuldigheid dient te voldoen. In dit verband is van belang artikel 11, eerste lid, GBR-1994. Daarin wordt voorgeschreven dat de registeraccountant slechts mededelingen doet omtrent de uitkomst van zijn arbeid voor zover zijn deskundigheid en de door hem verrichte werkzaamheden daarvoor een deugdelijke grondslag vormen en dat hij er zorg voor draagt dat zodanige mededelingen een duidelijk beeld geven van de uitkomst van zijn arbeid. In genoemde uitspraak heeft het college overwogen dat uit artikel 11, eerste lid, GBR-1994 voor betrokkene onder meer voortvloeide dat hij in zijn rapport duidelijk had moeten aangeven welke zijn opdracht was, wat hij heeft gedaan om deze opdracht uit te voeren, welke informatie hij heeft gebruikt, in hoeverre hij deze informatie zelfstandig op juistheid heeft gecontroleerd en of ten aanzien van de in het rapport opgenomen conclusies (een) voorbehoud(en) dient (dienen) te worden gemaakt. Hetgeen de raad in zijn bestreden tuchtbeslissingen heeft overwogen, is niet in strijd met deze jurisprudentie. Het college constateert evenwel dat de raad in de bestreden tuchtbeslissing niet heeft vermeld welke bepalingen van de GBR-1994 zijn overtreden, zodat niet duidelijk is wat betrokkene precies wordt verweten. Nu de beslissing onvoldoende met redenen is omkleed vernietigt het college de tuchtbeslissing. Het college doet vervolgens zelf uitspraak en overweegt ten aanzien van de klacht inzake onpartijdigheid dat de notitie is opgesteld op verzoek van de advocaat van DEF en diende als basis voor onderhandelingen over de afwikkeling van schade. Pas nadat de onderhandelingen op niets zijn uitgelopen zijn de notities met medeweten en goedvinden van betrokkene als gedingstuk in een procedure tussen klager en DEF ingebracht. Het college is van oordeel dat betrokkene onvoldoende heeft onderkend dat aan een schaderapport dat in een civiele procedure wordt ingebracht om als grondslag te dienen voor een eis tot schadevergoeding hogere eisen worden gesteld dan aan een schadenotitie die ten behoeve van onderhandelingen tussen partijen wordt opgesteld. Kan in het

laatste geval al spoedig worden aangenomen dat de betrokken partijen weten dat de accountant een bijzonder belang vertegenwoordigt, in het eerste geval is dat minder evident. De accountant die in opdracht van een procespartij een stuk vervaardigt dat deze in een civiele procedure kan inbrengen, dient ervoor zorg te dragen dat ook aan de rechter kenbaar is dat hij een bijzonder belang vertegenwoordigt (artikel 9, tweede lid, GBR-1994). Betrokkene heeft dit verzuimd. Ook overigens is het college van oordeel dat betrokkene de notitie nog eens kritisch had moeten bekijken alvorens toe te laten dat deze als processtuk werd ingebracht. Zo acht het college het ongelukkig dat betrokkene zichzelf in de kop aanduidt als 'samenstellende accountant' en had het voor de hand gelegen dat betrokkene de notitie, die op dat moment meer dan negen maanden oud was, had geactualiseerd of op zijn minst melding had gemaakt van de kritiek die een andere accountant er inmiddels schriftelijk op had gegeven, met indien gewenst een zakelijke bespreking van die kritiek. Gelet hierop en in aanmerking genomen hetgeen in de andere in dit klachtonderdeel genoemde notities van betrokkene is vermeld, heeft betrokkene naar het oordeel van het college onvoldoende distantie tot zijn opdrachtgever betracht en heeft hij de in artikel 9, eerste lid, GBR-1994 bedoelde onpartijdigheid onvoldoende in acht genomen. Het klachtonderdeel inzake het ontbreken van deugdelijke grondslag is door klager onvoldoende aannemelijk gemaakt. Het college legt betrokkene voor de partijdige houding de maatregel van schriftelijke waarschuwing op. R379 en R380
AWB 04/437 en AWB 04/438 LJN AX8914

4 Raad van Tucht Den Haag en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2007-4

Artikel 6 GBR-1994, deugdelijke grondslag, embargo op openbaar maken rapport, horen, persoonsgericht onderzoek

Klager is naast aandeelhouder ook werkzaam geweest als financieel directeur bij ABC. Voor deze werkzaamheden zijn namens DEF, de vennootschap van klager, managementvergoedingen in rekening gebracht bij GHI, de moedermaatschappij van ABC. De betrokken registeraccountant heeft opdracht gekregen onderzoek te doen naar de declaraties van klager. Betrokkene heeft zijn bevindingen uiteengezet in een rapport. Klager stelt onder meer dat betrokkene geen deugdelijke grondslag heeft voor zijn rapportage en voorts heeft nagelaten een embargo te leggen op de openbaarmaking van het rapport. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Ingevolge artikel 11 GBR-1994 mag de registeraccountant slechts mededelingen doen over de uitkomsten van zijn arbeid voor zover zijn deskundigheid en de door hem verrichte werkzaamheden daarvoor een deugdelijke grondslag vormen. Tevens dient hij ervoor zorg te dragen dat zijn mededelingen een duidelijk beeld geven van de uitkomsten van zijn arbeid. Blijkens de inhoud van het rapport is betrokkene in de uitvoering verder gegaan dan de opdrachtformulering in de aanhef van het rapport aangeeft. Hij heeft niet alleen een overzicht gemaakt van de door klager in rekening gebrachte managementvergoedingen, maar afgaande op mondelinge

informatie van zijn opdrachtgever ook een berekening gemaakt van de bedragen die volgens de opdrachtgever in rekening mochten worden gebracht en betrokkene heeft de verschillen gekwantificeerd. In de recapitulatie heeft betrokkene het verschil berekend op f 103.334,80. Betrokkene heeft verzuimd in het rapport vast te leggen dat hij zijn werkzaamheid heeft uitgebreid buiten de in het rapport omschreven opdracht en waarom dat is gebeurd. Betrokkene heeft ter zitting van de raad meegedeeld dat hij geen accountantscontrole heeft toegepast en zich evenmin heeft bezonnen op de vermeldingen die vereist zijn in de neerlegging van de uitkomst van een bijzondere opdracht. Die vermeldingen zijn vereist om te vermijden dat over de reikwijdte daarvan misverstand ontstaat. Daar betrokkene niet heeft vermeld dat geen accountantscontrole is toegepast, dient de vermelde financiële informatie dan ook als gecontroleerd te gelden, omdat het publiek dit uit een aldus verwoord rapport van een accountant mag afleiden. Aan de recapitulatie heeft betrokkene toegevoegd een advies aan zijn opdrachtgever om met diens juridische adviseur de verhaalsmogelijkheden op klager te bespreken. Dit advies kan naar het oordeel van de raad slechts in die zin worden begrepen dat GHI een vordering heeft op klager voor het vermelde bedrag. Zonder vordering is het immers redelijkerwijs niet denkbaar dat verhaalsmogelijkheden met een juridische adviseur worden besproken. Gelet op de voormelde, de opdracht te buiten gaande, kenmerken van het rapport was het voor het verkrijgen van een deugdelijke grondslag onder meer noodzakelijk dat betrokkene de beschikking had over de schriftelijke vastlegging van de afspraken tussen klager c.q. DEF en GHI, waarover betrokkene in het rapport heeft opgemerkt dat zijn opdrachtgever - en betrokkene zelf - deze niet bezaten. Deze schriftelijke afspraken vormden de basis van hetgeen door klager c.q. DEF aan GHI mocht worden gedeclareerd. Voorts was het daartoe noodzakelijk om klager te horen alvorens tot het uitbrengen van het rapport over te gaan, daar de rapportage in belangrijke mate, zo niet in hoofdzaak, betrekking heeft op het declaratiegedrag van klager. Het enkel afgaan op de mondelinge informatie van de opdrachtgever vormt voor een rapport als het onderhavige een volstrekt ondeugdelijke grondslag. Ten aanzien van het embargo oordeelt de raad dat blijkens de in het rapport geformuleerde opdracht het in ►

Annotatie bij JT 2007-1

Beklemtoond wordt door de Raad van Tucht dat de eis van zorgvuldigheid in het bijzonder geldt wanneer een rapport bestemd is voor gebruik in een civiele procedure; dat is overigens niet nieuw. Het College van Beroep voor het bedrijfsleven stelt daarenboven dat het behartigen van een bijzonder belang de rechter volstrekt duidelijk moet zijn. Dat betekent naar mijn mening dat dit dan onvoldoende blijkt uit de simpele adressering van het rapport aan de opdrachtgever; dit zal in de tekst van het rapport expliciet moeten worden opgenomen.

Ook benadrukt wordt nog eens, dat de accountant objectief moet rapporteren, ook al wordt het rapport op verzoek van één der partijen in het geding opgesteld: artikel 9 lid 2 GBR stelt lid 1 van dat artikel niet buiten werking.

Daarop grondt het college het oordeel van partijdigheid, dat zelden zo onomwonden wordt geformuleerd. De raad concludeert ook tot een gebrek aan zorgvuldigheid. Dat pleegt te leiden tot een ondeugdelijke grondslag, maar dit oordeel volgt het college niet. Voor de sanctie maakte dit echter geen verschil.

Hans Blokdijk

casu gaat om een opdracht tot het verrichten van specifiek overeengekomen werkzaamheden en betreft het een persoonsgericht onderzoek, althans een daaraan zeer verwant onderzoek. Betrokkene had derhalve in het rapport uitdrukkelijk dienen te vermelden dat het rapport niet dan met zijn uitdrukkelijke toestemming openbaar mocht worden gemaakt. Blijkens het rapport is dit embargo er niet in opgenomen. Het in de adressering vermelden van 'strikt vertrouwelijk' is niet als zodanig aan te merken, daar het kennelijk een vermelding ten behoeve van de postbezorging betreft. Betrokkene heeft aldus een misslag in de beroepsuitoefening begaan. Overwogen wordt voorts dat betrokkene, nadat hem uit de brief van klager was gebleken van verkeerd dan wel ongeoorloofd gebruik van zijn rapport, onvoldoende maatregelen heeft genomen om overeenkomstig zijn plicht op grond van de GBR 1994 een embargo te effectueren. Weliswaar heeft betrokkene, naar hij zegt, zijn opdrachtgever mondeling gewezen op het vertrouwelijke karakter en hem gezegd dat uit het rapport niet blijkt dat GHI ruim f 103.000 van klager te vorderen heeft, maar betrokkene heeft dit niet schriftelijk aan zijn opdrachtgever bericht en heeft evenmin een gespreksverslag van deze inhoud aan zijn opdrachtgever gestuurd, hetgeen de raad tuchtrechtelijk verwijtbaar acht. Voor wat betreft de op te leggen maatregel overweegt de raad het volgende. Betrokkene heeft, toen hij al dan niet met instemming van zijn opdrachtgever de grenzen van zijn oorspronkelijke opdracht ver te buiten ging, nagelaten zelfstandig bij klager de met zijn opdrachtgever gesloten overeenkomsten op te vragen en heeft er toen niet bij stilgestaan dat hij niet zonder wederhoor van klager aan zijn rapport de uiteindelijke strekking had mogen geven. Hij heeft aan zijn rapport niet de vorm en inhoud gegeven die vereist was om te vermijden dat aan zijn bevindingen een andere uitleg werd gegeven en daarvan een ander gebruik werd gemaakt dan volgens betrokkene had mogen gebeuren. Hij heeft onvoldoende maatregelen genomen om verspreiding van zijn rapport te voorkomen. Zo is daaraan ruchtbaarheid gegeven waardoor afbreuk is gedaan aan de kredietwaardigheid van klager bij zijn bankrelatie.

Hoewel hiervan spoedig verwittigd heeft betrokkene niets gedaan om de door hem veroorzaakte misvattingen uit de wereld te helpen. De raad rekent het betrokkene aan dat hij in een later stadium 'de intrekking van zijn rapport' - en kennelijk ook andere maatregelen om kwalijke verspreiding daarvan tegen te gaan - zelfs afhankelijk heeft gesteld van het bereiken van een compromis tussen klager en betrokkene opdrachtgever. Door deze opeenstapeling van gedragingen in strijd met de gedragsregels heeft betrokkene er een doorslaggevend aandeel in gehad dat klager is besprongen met een vordering wegens onjuiste declaraties die uit een accountantsrapport zouden blijken, hoewel zo'n rapport er niet was en niets vaststond omtrent onjuistheid van declaraties. Deze gedragingen van betrokkene zijn schadelijk voor zijn eigen beroepsuitoefening en voor de beroepsgroep. Het publiek moet erop kunnen vertrouwen dat een accountant zich niet voor het karretje van zijn opdrachtgever laat spannen. Dit vertrouwen heeft betrokkene ernstig beschaamd. Bij de op te leggen maatregel neemt de raad mede in aanmerking dat betrokkene noch in de stukken noch ter zitting enige blijk heeft gegeven het laakbare van zijn handelen in te zien. De Raad van Tucht verklaart de klacht in bovenstaande zin gegrond en legt betrokkene hiervoor een schorsing voor de duur van twee weken op.

Betrokkene is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Ingevolge artikel 6 GBR-1994 wordt de registeraccountant die een stuk, inhoudende een niet door of mede door hem afgelegde verantwoording afgeeft of doet afgeven, zodanig dat de indruk wordt gewekt dat het van afkomstig is, geacht beroepshalve de controle van de verantwoording te hebben uitgevoerd, tenzij het tegendeel blijkt. Dit tegendeel kan - voor zover hier van belang - slechts blijken door: het vermelden in het stuk van een andere functie dan die van accountant, (...), of het stellen van de woorden 'geen accountantscontrole toegepast' op elk zelfstandig bruikbaar deel van het stuk. In Richtlijn voor de Accountantscontrole 920 "Opdrachten met betrekking tot het verrichten van overeengekomen specifieke werk-

zaamheden met betrekking tot financiële informatie', is in paragraaf 18, aanhef en onder j, vermeld dat het rapport van feitelijke bevindingen de vermelding dient te bevatten dat geen accountantscontrole is toegepast en dat tevens geen beoordelingsopdracht is uitgevoerd en dat derhalve geen zekerheid wordt verstrekt omtrent de getrouwheid van financiële informatie, anders dan ter zake van de aspecten, welke zijn onderzocht en waarover dienovereenkomstig wordt gerapporteerd. Het college stelt vast dat betrokkene het rapport als RA heeft ondertekend en dat hij in het rapport niet heeft vermeld dat geen accountantscontrole is toegepast. De raad heeft derhalve terecht overwogen dat de financiële informatie in het rapport als gecontroleerd dient te gelden. Dat, zoals betrokkene stelt, zijn opdrachtgever ermee bekend zou zijn geweest dat geen accountantscontrole is toegepast en dat het rapport bedoeld was voor intern gebruik en dus niet bestemd voor verspreiding onder het publiek doet daar niet aan af, omdat uit het stuk zelf moet blijken dat geen accountantscontrole is toegepast. Aldus wordt vermeden dat over de reikwijdte van het stuk misverstand ontstaat. Ten aanzien van de deugdelijke grondslag overweegt het college dat artikel 11 GBR-1994 onder andere ziet op de zorgvuldigheid die in acht moet worden genomen bij de voorbereiding van een document, bevattende de uitkomst van de arbeid van een registeraccountant, zoals een door hem opgesteld rapport. Het college is van oordeel dat betrokkene voor het verkrijgen van een deugdelijke grondslag voor zijn rapport de beschikking had moeten hebben over de schriftelijke vastlegging van de afspraken tussen klager en GHI, omdat deze afspraken de basis vormden van hetgeen door klager aan GHI mocht worden gedeclareerd. Daarbij is van belang dat de financiële informatie in het rapport, zoals hiervoor overwogen, als gecontroleerd dient te gelden, hetgeen betekent dat daaraan een hoge mate van zekerheid mag worden ontleend. Het onderzoek van betrokkene in de administraties van GHI en haar dochtervennootschappen en het inwinnen van inlichtingen bij F, zonder daarbij de beschikking te hebben over genoemde schriftelijke vastlegging van de afspraken, wat daarvoor ook de

reden mag zijn geweest, bieden onvoldoende grond voor zodanige zekerheid. Dat betrokkene in het rapport uitdrukkelijk heeft vermeld dat hij niet de beschikking had over de managementovereenkomsten maakt het voorgaande dan ook niet anders. Daarnaast is het college van oordeel dat betrokkene klager in de gelegenheid had moeten stellen op zijn bevindingen te reageren alvorens te rapporteren aan zijn opdrachtgever. Naast hetgeen zojuist is overwogen, neemt het college hierbij in aanmerking dat betrokkene in het rapport het declaratiegedrag van klager aan de orde stelt en zijn opdrachtgever het advies geeft om met diens juridisch adviseur de verhaalsmogelijkheden op klager te bespreken. Het betoog van betrokkene, onder verwijzing naar de uitspraak van de raad van 10 februari 1997 (JT 1999/4), dat het niet noodzakelijk zou zijn om klager te horen, leidt het college niet tot een ander oordeel. Betrokkene miskent immers dat hij, zoals hiervoor overwogen, niet alleen een overzicht, maar tevens een berekening heeft gemaakt van de bedragen die volgens zijn opdrachtgever (door klager) in rekening mochten worden gebracht en de verschillen heeft gekwantificeerd en aldus in de uitvoering van zijn werkzaamheden verder is gegaan dan zijn opdracht. Reeds om deze reden gaat een vergelijking met de zaak die heeft geleid tot even genoemde uitspraak van de Raad van Tucht niet op. Betrokkene is het niet eens met de kwalificatie persoonsgericht onderzoek. Het college acht bedoelde overweging van de Raad van Tucht juist. Betrokkene

betoogt weliswaar dat de kern van het onderzoek beperkt was tot het vastleggen van feiten en niet gericht op het handelen van klager, maar de betrokkenheid van klager bij de feiten die het onderwerp van het onderzoek waren was zodanig direct, dat dit onderzoek onvermijdelijk tevens het handelen van klager zou betreffen. Met de uitbreiding van de werkzaamheden door de kwalificatie van de feiten en het advies heeft betrokkene bovendien het declaratiegedrag van klager ook expliciet tot onderwerp van het onderzoek gemaakt. Dat de gegeven kwalificatie geen juridische zou zijn, maakt het voorgaande niet anders. Aard en strekking van een persoonsgericht onderzoek dan wel een daaraan zeer verwant onderzoek brengen met zich dat de bevindingen van de betrokken accountant ter zake uitsluitend met zijn uitdrukkelijke toestemming geopenbaard mogen worden. De betrokken accountant dient dit embargo in zijn rapport van feitelijke bevindingen te vermelden, zodat hierover bij zijn opdrachtgever geen misverstand kan ontstaan en hij achteraf niet in een positie komt waarin hij op andere wijze aannemelijk moet maken dat hij zijn opdrachtgever het embargo heeft opgelegd. Het verstrekken van een mondeling embargo aan de opdrachtgever geeft die zekerheid niet en is derhalve onvoldoende. Met betrekking tot de opgelegde maatregel oordeelt het college dat betrokkene onzorgvuldig gehandeld en daarmee de artikelen 5 en 11 GBR-1994 overtreden. Het rapport van betrokkene ontbeert niet alleen deugdelijke

grondslag, maar mist tevens de noodzakelijke waarborgen om misverstanden over de reikwijdte en verspreiding ervan te voorkomen. Hierdoor heeft het kunnen gebeuren dat aan betrokkene bevindingen een andere uitleg werd gegeven, daarvan een ander gebruik werd gemaakt dan volgens betrokkene was gewenst en dat daaraan ruchtbaarheid is gegeven. Hoewel niet is komen vast te staan dat de kredietwaardigheid van klager hierdoor daadwerkelijk is aangetast, had betrokkene als registeraccountant moeten beseffen dat de wijze waarop hij de aan hem verstrekte opdracht heeft uitgevoerd en zijn bevindingen aan zijn opdrachtgever heeft gerapporteerd nadelige gevolgen voor de reputatie van klager zou kunnen hebben. Juist met het oog hierop had betrokkene, zoals de Raad van Tucht terecht heeft overwogen, de door hem veroorzaakte misvattingen uit de wereld moeten helpen en dient het betrokkene te worden aangerekend dat hij de intrekking van het rapport in zijn faxbericht van 14 mei 2003 afhankelijk heeft gesteld van het bereiken van een compromis tussen klager en F. Het college onderschrijft voorts het oordeel van de raad dat de gedragingen van betrokkene schadelijk zijn voor zijn eigen beroepsuitoefening en voor de beroepsgroep. Naar het oordeel van het college rechtvaardigt het samenstel van feiten en omstandigheden hier aan de orde en bezien in het licht van de gevallen waarin de raad (ook) tot oplegging van een soortgelijke maatregel is overgegaan evenwel niet de door de raad opgelegde maatregel van schorsing als registeraccountant voor de duur van twee weken. Het college verklaart het beroep tegen de hoogte gegrond, vernietigt in zoverre de uitspraak en legt betrokkene de maatregel van schriftelijke berisping op.

R986/02.33

AWB 04/436 LJN AV1530

Annotatie bij JT 2007-4

In deze casus heeft betrokkene een groot aantal fouten gemaakt. De eerste was de eigenmachtige uitbreiding van zijn opdracht, waardoor deze in elk geval 'persoonsgericht' werd. Daarbij raakte hij onvermijdelijk het belang van klager, waardoor hoor en wederhoor onontbeerlijk was; dat heeft hij nagelaten. Voorts heeft hij verzuimd te melden dat hij geen accountantscontrole had toegepast. Die vermelding zou waarschijnlijk overbodig zijn geweest indien hij kennis had genomen van de schriftelijk vastgelegde afspraken tussen zijn opdrachtgever en klager. Ten slotte heeft hij de verspreidingskring van zijn rapport niet beperkt.

Opvallend is dat het College van Beroep voor het bedrijfsleven als algemeen geldende stelling poneert dat in een rapport over een persoonsgericht of verwant onderzoek altijd een embargo moet worden opgenomen.

De aanduiding 'strikt vertrouwelijk' is hiervoor ontoereikend: die is alleen bedoeld voor de postbode, zo oordeelt de tuchtrechter. Een kennelijk niet geheel overbodige les!

Ook wordt het betrokkene aangerekend dat hij de intrekking van zijn rapport afhankelijk heeft gesteld van het bereiken van een compromis tussen de desbetreffende partijen. Dat is duidelijk: als een rapport onjuist is, moet het zonder meer worden ingetrokken.

Een dergelijke opeenstapeling van misslagen komt zelden voor. De Raad van Tucht spreekt dan ook van 'zich voor het karretje van de opdrachtgever laten spannen'; een ongebruikelijk snerend verwijt.

Betrokkene mag dan ook niet klagen over de verlichting van de sanctie door de beroepsinstantie.

Hans Blokdijk